

EEN INDIAAN BIJ SINTERKLAAS

Auteur: Evert Roest
www.cts-producties.nl

EEN INDIAAN BIJ SINTERKLAAS

Auteur: Evert Roest

Rolverdeling: 3 open

Tijdsduur: 30 minuten

We bevinden ons in het werkpaleis van Sinterklaas. Decor: een achterwand met aan beide zijden 1 of 2 stopschotten, zodat aan beide kanten een in/uitgang ontstaat. Op het toneel verder veel cadeautjes etc. Eventueel kan het decor natuurlijk worden verfraaid met vlaggetjes, tekeningen, etc.

Voor het gemak ben ik bij het schrijven uitgegaan van Zwarte Pieten. Het staat iedereen echter vrij om de Pieten een andere kleur te geven en de tekst overeenkomstig te veranderen als men dat prettiger vindt.

Grote Piet: Hij is er eigenlijk altijd bij. De baas van alle Pieten en eerlijk gezegd wil hij dat graag weten. Maar hij is wel aardig en als er problemen zijn, is hij de aangewezen figuur om die weer op te lossen. Dat kan hij echter niet in zijn eentje. Gelukkig zijn er ook nog andere Pieten, die ook hun mannetje staan.

Pieterman: Een aardige Piet, die slimmer is dan sommige mensen denken. Houdt van een grapje op zijn tijd, maar als er problemen zijn (en die zijn er eigenlijk altijd), dan roept hij maar snel de hulp van Grote Piet in. Twee weten immers meer dan één.....

De Indiaan: Lopend Vuurtje de indiaan is een beetje verdwaald met zijn kayak. Waar hij nu toch allemaal terecht gekomen is... Maar als de Pieten in de problemen blijken te zitten, wil Lopend Vuurtje natuurlijk best even helpen. Bij het schrijven is Lopend Vuurtje een mannelijke indiaan, maar *hij* mag natuurlijk ook best een *zij* zijn. Maar dan wel een stoere, die met pijl en boog schiet en kan kayakken...

Korte inhoud: Lopend Vuurtje de Grootvoet-indiaan is met zijn kayak nogal uit de koers geraakt en al peddelend in Nederland terecht gekomen. Hoe precies, dat weet hij ook niet. En van Sinterklaas en zijn Pieten heeft Lopend Vuurtje nog nooit gehoord. Maar als de Pieten een probleem blijken te hebben, omdat de staf van Sinterklaas zoek is, helpt hij graag een handje. Indianen zijn immers reuze goede spoorzoekers?

Het toneel is leeg, al staat er wel een decor. Vanuit het decor komt Lopend Vuurtje, de Indiaan om de hoek kijken. Hij ziet al de kinderen en komt verbaasd tevoorschijn. Hij draag een indianenpak en natuurlijk één of meer veren op zijn hoofd. Bovendien heeft hij een pijl en boog bij zich en een peddel.

LV: Ugh!! Kijk nou toch eens... Allemaal kinderen... Een heleboel kinderen bij elkaar! Dat heb ik nog nooit gezien!

Hij zet zijn peddel weg tegen het decor, de pijl en boog legt hij ernaast.

LV: Hallo kinderen, of zoals ze bij ons zeggen: How! Zeg vertellen jullie mij eens, wat doen jullie hier? Wat zeggen jullie? Jullie zitten te wachten? Feest voor Sinterklaas? Sinterklaas, die ken ik helemaal niet. Wie is dat? Wat zeggen jullie? Sint? Piet? Jarig? Cadeautjes? Pepernoten? Nou, daar heb ik nog nóóit van gehoord.

Hij loopt wat in het rond, kijkt eens om zich heen, het is duidelijk dat de indiaan geen flauw benul heeft waar hij is en vooral waar hij in terecht is gekomen.

LV: Oh, maar kinderen, nu ik hier toch ben, jullie hebben natuurlijk wel gezien wat ik ben? Heel goed, ik ben een indiaan! Om precies te zijn, ik hoor bij de stam van de Grootvoet-indianen. Ja ja, ik ben een echte Grootvoet-indiaan! Goed hè? *(hij kijkt eens naar zijn voeten)* Nou ja, ik vind het eerlijk gezegd nog wel meevallen. Ja, ik heb dan wel een peddel bij me, maar mijn kayak ligt gewoon op het strand hoor. Ik ben hier niet naartoe komen peddelen in één van mijn eigen schoenen...

Hij gaat eens uitgebreid staan lachen om zijn eigen flauwe grap.

LV: Indiaans grapje! Hèhè, was dat lachen... Ugh! Maar zal ik mij eens even netjes voorstellen aan jullie, want jullie zijn vast wel nieuwsgierig hoe ik heet. Oké, daar komt-ie dan: Ik heet Lopend Vuurtje. Mooie naam hè? Lopend Vuurtje, de Grootvoet-indiaan. Ja, ben ik ook best wel trots op! Maar jullie hebben toch ook wel allemaal een naam? Willen jullie mij ook vertellen hoe jullie heten?

Waarschijnlijk roepen de kinderen nu wat namen door elkaar heen. Lopend Vuurtje wijst wat kinderen aan en maakt wat opmerkingen over 'Ugh, wat een mooie naam', 'zo zo!' of iets dergelijks.

LV: Dat zijn allemaal leuke namen zeg! Maar wel heel anders dan bij ons, bij de Grootvoet-indianen. Ik heet dus Lopend Vuurtje, want zo gaat dat bij de Indianen hè. Dat is weer wat anders dan... *(hij noemt een paar namen op die hij net van de kinderen gehoord heeft).*

Op dat moment komen Grote Piet en Pieterman binnen en ze zijn in een discussie verwickeld. Ze hebben het zo druk met tegen elkaar te praten, dat ze Lopend Vuurtje aanvankelijk helemaal niet zien staan. Lopend Vuurtje zelf heeft nog nooit een Zwarte Piet gezien en kijkt stomverbaasd naar de twee Pieten.

PM: Ik zeg toch dat ik dat niet weet, Grote Piet? Ik heb hem vanmorgen voor het laatst gezien en sindsdien is hij foetsie.

GP: Hoe kan dat nou, Pieterman, dat ding heeft toch geen pootjes?

PM: En vliegen kan hij ook niet...

GP: Nou, dat heb ik hem wel eens zien doen, maar dat was per ongeluk.

PM: Dat meen je niet, Grote Piet.

GP: Ja, dat was een keer bij een intocht, ja alweer een paar jaar geleden hoor. Sinterklaas zat al op zijn schimmel en dan heeft hij hem meestal niet meer in zijn handen. Er was een Piet die hem meenam vanaf de stoomboot. Maar die Piet struikelde toen op de loopplank. En toen viel die Piet dus en hij liet hij hem los en toen vloog dat ding een heel eind door de lucht.

PM: Ja, maar dat kan hij dus niet uit zichzelf, Grote Piet.

GP: Nee, Pieterman, je hebt gelijk, dat kan hij niet uit zichzelf.

PM: Ummmm..... misschien hebben de inpakpieten hem per ongeluk ingepakt?

GP: Nou, dat zou dan wel heel dom zijn van die inpakpieten, vind je ook niet? Iedereen weet toch hoe-ie eruit ziet?

PM: Dat zou je wel zeggen ja. Nee, als ik inpakpiet was, dan zou ik toch zeggen: "Hé, dat is geen cadeautje, die hoort bij Sinterklaas. Die moet ik vooral niet inpakken!"

GP: Toch hoop ik maar, dat de inpakpieten dat inderdaad denken. Want anders moeten we ALLE cadeautjes na gaan kijken en dat is natuurlijk een enorme klus.

Pieterman pakt een heel klein pakje van een stapel cadeautjes.

PM: Nou, één ding is zeker, Grote Piet. Hier zit-ie beslist niet in!

GP: Nee, daar heb jij dan weer.....

Op dat moment ziet Grote Piet Lopend Vuurtje staan, die al die tijd met stijgende verbazing heeft staan toekijken.

GP: Hé, wat gaan we nou beleven? Een indiaan! In het paleis van Sinterklaas!

PM: Wat? Een indiaan? Waar komt die vandaan?

GP: Zeg Pieterman, jij bent toch geen rijmpiet? En een indiaan, die komt uit het land van de indianen natuurlijk!

PM: Ja, dat snap ik ook wel, maar wat doet hij dan HIER?

GP: Dat is best een slimme vraag van jou, Pieterman. Ik ga het hem eens even vragen.

PM: Durft u dat wel, Grote Piet? Ik heb wel eens een film gezien en in die film waren de indianen héél gevaarlijk!

LV: Nee hoor, daar klopt niks van! Ja, ik ben wèl een indiaan, maar nee, ik ben niet gevaarlijk!

GP: Maar wie ben jij dan? En wat doe jij hier?

LV: Ik ben Lopend Vuurtje, de Grootvoet-indiaan. En wat ik hier doe, eh... dat weet ik eigenlijk zelf niet.

PM: Maar hoe ben je hier terecht gekomen dan? Het land van de indianen is hier héél ver vandaan, volgens mij.

GP: Nog verder dan Spanje!

LV: Spanje? Dat ken ik wel!

PM: Oh ja? Hoe dan?

LV: Nou, daar mocht ik niet naar toe van het opperhoofd. Toen ik de laatste keer uit mijn dorp vertrok, toen zei het opperhoofd nog: "Doe rustig aan maar, span je niet in!"

GP: Maar hoe kom je dan hier in Nederland terecht?

LV: Nederland? Dat ken ik ook al niet. Maar goed, ik ging dus vissen, met mijn kayak, je weet wel, zo'n indianenkano en toen ben ik een beetje verdwaald. Want eerst kwam er een storm en toen ik terug naar huis wilde, kon ik mijn dorpje niet meer vinden. En maar peddelen. En maar peddelen. Maar hoe ik ook peddelde, ik kwam niet meer bij mijn dorp. En toen heb ik héél lang gepeddeld en gezocht en nu ben ik hier.

PM: Zo, wat een avontuur is dat! Nou ben je wel heel moe zeker?

LV: Dat valt wel mee. Ik ben een stoere Indiaan hoor! Ugh! Maar wie zijn jullie, en waarom hebben jullie van die vreemde kleren aan?

PM: Vreemde kleren? En jij dan, met die veer op je hoofd?

GP: Eh, ik wil niet heel vervelend doen, Pieterman, maar jij hebt ook een veer op je hoofd.

PM: Oh ja?

GP: Kijk maar, op je muts.....

PM: Warempel, dat is waar..... Maar goed, wij zijn Pieten en ik heet dus Pieterman en dit hier is Grote Piet.

LV: Grote Piet? Kijk, dat klinkt als een echte indianennaam!

PM: Ja, alleen is Grote Piet niet van de stam van de Grootvoet-indianen, maar van de ZWARTvoet-indianen!

Pieterman lacht heel hard om zijn eigen grap, misschien nog wel harder dan Lopend Vuurtje eerder deed aan het begin van het stuk.

LV: Wat? Zwartvoet-indianen? OEF!! Daar hebben wij Grootvoet-indianen altijd ruzie mee!

Lopend Vuurtje holt naar zijn pijl en boog en spant hem aan, om vervolgens in het wilde weg om zich heen te mikken, alsof hij heel kwaad op zoek is naar Zwartvoet-indianen. Maar natuurlijk schiet hij niet.

GP: Rustig! Rustig! Doe dat ding weg! Het was maar een grapje van Pieterman. En eigenlijk maar een heel flauw grapje.....

Lopend Vuurtje kalmeert en doet zijn pijl en boog weer naar beneden.

PM: Oh jee! Zie je wel! Net als in die film! Werden die indianen ook allemaal heel boos en gingen ze op eh..... op oorlogspad! En dan gingen ze ook schieten met pijl en boog en zo!

LV: Oorlogspad? Oh, maar dat doen wij allang niet meer. Nee hoor, dat is zóóó ouderwets!

GP: Maar waarom heb jij dan die pijl en boog?

LV: Dat hoort er toch bij? Wat is nou een indiaan zonder pijl en boog? Maar het is wel gevaarlijk natuurlijk, zo'n pijl en boog. Daarom hebben wij ook geen punt meer op onze pijlen, maar een zuignapje, zie je wel? Dan doen we elkaar geen pijn. Wij gebruiken de pijl en boog alleen nog om te jagen.

PM: Om te jagen? Maar dat gaat toch helemaal niet, met zo'n zuignapje?

LV: Dat is ook alleen maar omdat het erbij hoort. De dieren mogen we toch ook geen pijn doen?

GP: Maar hoe komen jullie Grootvoet-indianen dan aan eten?

LV: Oh, dat is héél makkelijk. Wij hebben in ons dorp een hele grote supermarktwigwam, daar kunnen we alles kopen.

PM: Een supermarktwigwam?

LV: Ja, de Hippo!

GP: Maar ik vind het toch wel leuk, dat ik een beetje een indianennaam heb. En het betekent ook wat, want ik heet Grote Piet, omdat ik zo'n beetje de baas ben van alle Pieten hè.

LV: Oh, bij ons betekenen de namen ook allemaal wat! Ons opperhoofd heet bijvoorbeeld Balende Stier. Die heeft meestal een slecht humeur... En Hijgend Hert, die kan heel hard lopen, maar die is ook heel gauw moe. En dan hebben we nog Zoemende Mug, dat is een héél klein indiaantje, maar die is ook heel vervelend. En niet te vergeten, ook een hele belangrijke indiaan, Bittere Pil, de medicijnman. Elke dag van 9 tot 10 heeft hij spreekuur.

PM: Oh, en de rest van de dag?

LV: Ugh, dat is zwijguur.

GP: Nou, dan heeft die medicijnman zeker ook wel een hoestdrankje voor je? Je staat zo te hoesten...

LV: Ik sta te hoesten?

PM: Ja, we horen niet anders dan Ugh! Ugh! Komt dat soms van het vredespijp roken?

LV: Vredespijp roken? Dat doen wij allang niet meer. Dat is zóóóó ouderwets!

GP: Zeker omdat roken helemaal niet zo goed voor je is, hè?

LV: Klopt, maar ook: je mag toch nergens meer roken... Maar ugh, dat zeggen alle indianen als ze verbaasd zijn, of opgewonden. Dan zeggen wij ugh! Of oef!

PM: Wij zeggen dan “Alle pepernoten!”, hè Grote Piet?

LV: Pepernoten? Daar heb ik nog nooit van gehoord.

PM: Ja, dat zijn hele lekkere noten en die horen echt bij Sinterklaas. Ze groeien aan de bomen.

GP: Jij mag Lopend Vuurtje niet zo plagen, Pieterman. Pepernoten groeien helemaal niet aan de bomen.

PM: Eeh..... Niet?!

GP: Nee, die worden gebakken, door de bakkerspieten. Dat weet het kleinste kind. Toch, kinderen?

PM: *(terzijde, tegen de kinderen)* Ik dacht toch echt.... En kruidnoten? Hoe zit het daarmee? Ook niet aan de bomen?! Niet?! Weten jullie dat zeker?

GP: Kom nou toch, Pieterman. Straks zeg je nog dat je denkt dat chocoladeletters ook aan de bomen groeien!

PM: Dat vind ik niet aardig, Grote Piet! Chocoladeletters die aan bomen groeien! U doet nou net of ik dom ben!

GP: Maar als alle namen bij jullie wat betekenen, waarom heet jij dan Lopend Vuurtje?

LV: Nou, eh..... ik kan geen geheimen bewaren. Nee, als je mij wat vertelt, weet binnen de kortste keren het hele dorp het!

GP: Nou, daar zullen we dan rekening mee moeten houden..... Dan kunnen wij jou maar beter niet vertellen, dat wij de staf van Sinterklaas kwijt zijn! Want dan weten binnen de kortste keren alle Pieten het! En Sinterklaas ook en dat..... Uh oh!

PM: Te laat, Grote Piet.....

GP: Het was eruit voor ik er erg in had....

LV: Wat zijn jullie kwijt? De eh.... staf van die eh..... Sinterklaasmeneer?

GP: Ja en dat is best een probleem, want wat is Sinterklaas zonder zijn staf? Dat is net zoets als.... als een indiaan zonder zijn pijl en boog!

PM: De staf heeft alleen geen zuignapje.

GP: Nee, geen zuignapje.

LV: Maar beste vrienden, dat is toch helemaal geen probleem? Ik help jullie gewoon zoeken!

GP: Kun jij dat dan?

LV: Maar natuurlijk kan ik dat! Jullie weten toch zeker wel, dat indianen hele goeie spoorzoekers zijn?

PM: Eh.... ja!!! Ja, dat wist ik wel! Wist jij dat niet, Grote Piet?

GP: Eh..... jazeker! Natuurlijk wist ik dat!

LV: Mooi, dan ga ik jullie meehelpen om die staf weer te vinden hè. Maar dan moeten jullie allebei heel stil zijn hè? Anders hoor ik het niet. Oh en ook de kinderen en de papa's en mama's, allemaal héééééél stil zijn, dan kan ik het misschien horen.

De beide Pieten zorgen ervoor dat de zaal een beetje stil is, voor zover mogelijk. Lopend Vuurtje gaat heel teatraal op zijn handen en knieën zitten en luistert met een oor op de grond, waarbij hij héél gewichtig kijkt. Dat duurt eventjes, totdat Pieterman twijfels begint te krijgen.

PM: Eh.... Grote Piet.....

GP: Ssst

Pauze

PM: Maar..... Grote Piet.....

GP: Ssssssssst!

Pauze

PM: Grote Piet, de staf van Sinterklaas, die.....

GP: Ssssssssttt!!!

Pauze

PM: Ik wil alleen maar zeggen.....

GP: SSSSSSSSSSSTTTTT!!!

Lopend Vuurtje staat weer op.

LV: Zo gaat het niet hoor! Zo kan ik niks horen! Al dat lawaai. (*Grote Piet kijkt Pieterman verwijtend aan*) Grote Piet zit er de hele tijd doorheen te sissen!

GP: Oh, eh... Maar misschien helpt het als de kinderen ook meeluisteren?

LV: Dat is een goed idee. Met zijn allen horen we misschien meer. Als Grote Piet tenminste stil is.....

GP: Sssssssssorry.

LV: Kinderen, doe even allemaal als ik. Gaan jullie allemaal maar op je handen en knieën zitten en dan met je oor op de grond. Ja, goed zo, toe maar! En alle grote mensen ook! Ook allemaal even door de knietjes en luisteren op de grond, ja?

Even wachten tot een aantal kinderen meedoet. De beide Pieten kijken gespannen toe.

LV: Horen jullie al wat? Nee? Jij wel? Wat hoor jij dan? Ik hoor niks....

Lopend Vuurtje komt maar weer overeind.

LV: Als ik even mag vragen, beste Pieten.... Wat voor een geluid maakt zo'n staf eigenlijk?

PM: Dàt wou ik nou al de hele tijd zeggen, Grote Piet! Je kunt wel op de grond gaan liggen luisteren, maar de staf van Sinterklaas máákt helemaal geen geluid!

GP: Waarom zeg je dat dan niet meteen?!

PM: Dat mocht toch niet van u? U deed de hele tijd van sssst!

LV: Grote Piet sist nog harder dan een lekke band.

GP: Is dat ook een indiaan, die Lekke Band?

LV: Nee, natuurlijk niet! Welke indiaan heet er nou Lekke Band?

PM: Ja! Dat weet toch elke Piet, Grote Piet?

LV: Maar gelukkig kan spoorzoeken ook nog op een andere manier.

GP: Oh ja? Gelukkig maar! Hebben we toch nog een kans!

LV: Ik ga eens even goed naar sporen kijken!

Lopend Vuurtje loopt gebogen, al speurend over het toneel. Hij kijkt bij de cadeautjes, loopt eens een rondje héél dicht om de Pieten heen. Vervolgens gaat hij, als dat kan, de zaal in om tussen de kinderen en misschien ook wel tussen de papa's en mama's te kijken. Uiteindelijk gaat hij onverrichter zake weer naar het toneel.

PM: En?

LV: Ik weet het nog niet. Vertel mij eens even: die staf van Sinterklaas: is die heel lang?

GP + PM: Ja.

LV: Is die goudkleurig?

GP + PM: Ja.

LV: Glimt die staf ook?

GP + PM: Ja!

LV: En zit er een krul bovenin?

PM: Ja, ja, ja!!!

GP: Heb je hem gevonden?

LV: Nee.

PM: Wat moeten we nu doen?

GP: Als Sinterklaas hoort, dat de staf verdwenen is, gaat hij zo verdrietig zijn....

LV: Nou, ik heb de staf misschien niet gevonden, maar ik kan jullie misschien toch wel helpen.

GP + PM: Oh ja? Hoe dan?

Lopend Vuurtje pakt zijn peddel en zet die voor de beide Pieten neer.

LV: Kijk. Mooi toch? Ik weet haast wel zeker dat die Sinterklaasmeneer het verschil niet ziet.

PM: Nou, het is goed bedoeld, Lopend Vuurtje, maar dat waag ik toch te betwijfelen hoor.

GP: Hij lijkt er niet heel erg op, eerlijk gezegd.

PM: Misschien flink wat zilverpapier eromheen! Wacht even, ik ben zo terug!

Pieterman holt achter het decor en komt vrijwel meteen terug met een rol aluminiumfolie o.i.d.

PM: Kijk, dit doen we om de peddel heen en dan weet ik haast wel zeker dat Sinterklaas niet ziet, dat het zijn echte staf niet is.

Het drietal begint de peddel in de folie te wikkelen, maar heel handig gaat dit niet. Daarbij zeggen ze dingen als: "Pas op, straks scheurt het af!", "Als jij hem hier nou onderdoor haalt..." "Niet zo kreuken", "Nee joh, dat moet veel netter!" en meer van dat soort zinnnetjes, die op het inpakken slaan. Uiteraard slaakt Lopend Vuurtje af en toe een Ugh of een Oef. Tenslotte is het 'kunstwerk' af. Het ziet er niet uit en lijkt natuurlijk helemaal niet op de staf van Sinterklaas.

EINDE ZICHTVERSIE